

Vonnisnummer / Griffienummer
2024 / 14m
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak
3 december 2024
Naam van de beklaagde(n)
Systeemnummer parket
21CO11478
Rolnummer
Notitienummer parket
HA66.RZ.200001/2021

rechtbank van eerste aanleg
Limburg, afdeling Hasselt
Sectie correctioneel
Kamer 13D

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het openbaar ministerie

tegen:

BEKLAAGDEN:

1. RRN
geboren te
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te
eerste beklaagde, bijgestaan door meester advocaat te
2. RRN
geboren te
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te
tweede beklaagde, bijgestaan door meester advocaat te

1. TENLASTELEGGINGEN

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek:

*Op het perceel aelenen te kadastraal aekend als afdelina
volle eigendom van de huwgemeenschap
Het perceel werd door
ingebracht in de huwgemeenschap bij akte dd. 06 augustus 2020, notaris e
was voor 1/5 volle eigenaar ingevolge erfenissen (akte dd.
06 augustus 2020) en werd voor de geheelheid volle eiaenaar ingevolge de akte afstand-
verdelingen dd. 06 augustus 2020, notaris*

A. Buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd. (art. 4.1.1., 3°, 6°, 9° en 12°, 4.2.1., 1°, a) en c), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

Te tussen 16 maart 2021 en 24 maart 2021, meermaals, op niet nader
bepaalde data
door

namelijk de constructie zoals op pagina 2 van aanvankelijk proces-verbaal omschreven als een woning van ongeveer 13 meter x 12 meter met gevels uit osb-platen met daartegen houten latwerk en met een zadeldak in sandwichpanelen afgedekt met metalen platen

B. Buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd. (art. 4.2.1., 5°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

Te tussen 16 maart 2021 en 24 maart 2021, meermaals, op niet nader
bepaalde data
door

namelijk de materialen, zowel afkomstig van de afbraak van de oude constructie als bestemd voor de bouw van de nieuwe constructie en voor de terreinaanleg zoals omschreven op pagina 2 en 3 van aanvankelijk proces-verbaal

Tevens gedagvaard om zich te horen veroordelen tot uitvoering van de herstellordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot herstel in de oorspronkelijke staat binnen 12 maanden, onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro per veroordeelde per dag vertraging in geval van niet-uitvoering en tot machtiging aan de burgemeester en de stedenbouwkundig inspecteur tot het uitvoeren van de bevolen herstelmaatregelen in de plaats van de veroordeelde en op diens kosten (*zie stuk 12 van het dossier*).

[...]

2. PROCEDURE

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

De rechtspleging verliep in de Nederlandse taal.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde alle aanwezige partijen.

3. VOORGAANDEN

1. Beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op 7 mei 2024 bij rechtstreekse dagvaarding betekend:

- op 15 maart 2024 aan eerste beklaagde in persoon (art. 33 Ger.W.);
- op 15 maart 2024 aan de woon- of verblijfplaats (art. 35 Ger.W.) van tweede beklaagde

De rechtbank is bevoegd om kennis te nemen van de strafvordering lastens beklagden.

2. Op 15 maart 2024 legde eerste beklaagde en tweede beklaagde en kopie van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van van 24 april 2023 neer, alsook het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 21 december 2023, waarbij die beslissing werd vernietigd.

3. De dagvaarding werd overeenkomstig artikel 6.3.1, § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening overgeschreven op het Kantoor Rechtszekerheid op 21 maart 2024, zodat de strafvordering ontvankelijk is.

4. Op 3 mei 2024 liet het openbaar ministerie een navolgend proces-verbaal naar aanleiding van hoger vernoemd arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen voegen, waaruit blijkt dat er op 8 april 2024 opnieuw een weigeringsbeslissing werd genomen.

5. Ter terechtzitting van 7 mei 2024 werden overeenkomstig artikel 152 Sv. conclusietermijnen bepaald voor:

- beklagden uiterlijk op 2 juli 2024;
- eventueel het openbaar ministerie uiterlijk op 27 augustus 2024;
- beklagden uiterlijk op 22 oktober 2024.

6. Ter griffie werd neergelegd:

- per email van 1 juli 2024. een gezamenlijke conclusie door eerste beklaagde en tweede beklaagde
- per email van 22 oktober 2024, een gezamenlijke aanvullende conclusie door eerste beklaagde en tweede beklaagde

Het openbaar ministerie legde geen conclusie neer.

7. De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting op 5 november 2024, waar werden gehoord:

- het openbaar ministerie, in haar vordering;
- eerste beklaagde en tweede beklaagde in hun middelen van verdediging bijgestaan door mr die een verbeterde syntheseconclusie en stukken neerlegde.

Het openbaar ministerie verklaarde zich niet te verzetten tegen de neerlegging van de verbeterde syntheseconclusie door eerste beklaagde en tweede beklaagde

De namens eerste beklaagde en tweede beklaagde neergelegde conclusies werden in het beraad betrokken.

4. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

4.1. Identiteit eerste beklaagde

Uit de lezing van het strafdossier en het uittreksel uit het rijksregister gevoegd aan de gedinginleidende dagvaarding blijkt dat de achternaam van eerste beklaagde ou zijn, terwijl onder de tenlasteleggingen ' wordt vermeld, zoals blijkt ook het geval was bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen en zoals ook vermeld wordt in de herstellvordering.

De rechtbank stelt, mede aan de hand van het gebrek aan opmerkingen dienaangaande ter terechtzitting van 4 november 2024, voor de duidelijkheid en de volledigheid vast het steeds gaat om één en dezelfde persoon en dat de schrijfwijze, zoals opgenomen in het rijksregister word gevolgd, zijnde deze vermeld in de dagvaarding en de aanhef van onderhavig vonnis.

4.2. Beoordeling van de schuld

1. De rechtbank is van oordeel dat **tenlastelegging B.** niet bewezen is op basis van de resultaten van het vooronderzoek en van het onderzoek tijdens de zitting.

Zoals bij de beschrijving onder tenlastelegging B. reeds wordt aangegeven, zoals ook aangegeven in het proces-verbaal waaraan gerefereerd wordt, zijn de materialen afkomstig van *“de afbraak van de oude constructie”*, dan wel bestemd voor *“de bouw van de nieuwe constructie”* of *“de terreinaanleg”*.

Hieruit blijkt reeds dat het om een tijdelijke toestand ging, ten gevolge of in functie van ter plaatse uitgevoerde werken en dat er aldus geenszins de bedoeling was om het perceel *“gewoonlijk”* te gebruiken voor het opslaan van allerlei materialen, materieel of afval.

Eerste beklaagde en tweede beklaagde worden voor tenlastelegging B. dan ook vrijgesproken

2. De rechtbank is van oordeel dat **tenlastelegging A.** wél bewezen is op basis van de resultaten van het vooronderzoek en van het onderzoek tijdens de zitting.

2.1. De ten laste gelegde feiten onder tenlastelegging A. hebben betrekking op **het perceel** gelegen te met een oppervlakte van 1ha, 72a 69ca (stuk 11 en 130).

Het perceel is volgens het gewestplan K.B. 22 maart 1978), dat in werking trad op 6 april 1978, gelegen in natuurgebied (groen ingekleurd) en aan de voorzijde grenzend aan een lintbebouwing / woongebied (rood ingekleurd) langsheen (stuk 9 en 80-83).

Dit heeft tot gevolg dat het perceel gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 1.1.2., 10° V.C.R.O.

2.2. Uit de historiek van eigendom van het perceel geschetst in de notariële aktes in het straf-dossier, blijkt dat het perceel sedert 30 maart 1978 eigendom was van [naam] die overleed op [datum] waarna het in onverdeeldheid kwam (stuk 127-128) tussen:

- diens echtgenot [naam] 1/4 in volle eigendom en 3/4 in vruchtgebruik;
- diens kinderen:
 - o eerste beklaagde [naam] voor 3/20 in naakte eigendom;
 - o [naam] voor 3/20 in naakte eigendom;
 - o [naam] voor 3/20 in naakte eigendom;
 - o [naam] voor 3/20 in naakte eigendom;
 - o I [naam] voor 3/20 in naakte eigendom.

[naam] overleed op [datum] waardoor haar 5 voornoemde kinderen, met daaronder eerste beklaagde [naam] elk voor 1/5 volle eigenaar werden, waarvan het aandeel van [naam] ingevolge diens overlijden op [datum] toekwam aan diens langstlevende echtgenote en 3 kinderen waardoor het perceel in onverdeeldheid was als volgt:

- eerste beklaagde [naam] voor 1/5 in volle eigendom;
- [naam] voor 1/5 in volle eigendom, sedert zijn overlijden op 7 juni 2015 verder verdeeld als volgt:
 - o zijn echtgenote [naam] voor 1/5 in vruchtgebruik;
 - o zijn kinderen:
 - [naam] 1/15 in naakte eigendom;
 - [naam] 1/15 in naakte eigendom;
 - [naam] 1/15 in naakte eigendom.
- [naam] voor 1/5 in volle eigendom;
- [naam] voor 1/5 in volle eigendom;
- [naam] voor 1/5 in volle eigendom.

Eerste beklaagde [naam] werd van dit perceel bij notariële akte van afstand-verdeling van 6 augustus 2020 voor het geheel eigenaar na betaling van een oplegsom van 22.000,00 euro (stuk 129), waarna zij bij notariële akte van dezelfde datum het perceel inbracht in het gemeenschappelijk vermogen van haarzelf en tweede beklaagde [naam] (stuk 117).

Het voorgaande komt er aldus op neer dat het perceel **sedert 8 februari 1996 in onverdeeldheid was en bleef tot 6 augustus 2020**, waarna achtereenvolgens:

- het eigendom werd van eerste beklaagde [naam] en tweede beklaagde [naam]

- op 17 maart 2021 een melding bij _____ binnenkwam van een “constructie in opbouw” (stuk 52 en 102);
- op 23 maart 2021 de eerste vaststellingen werden gedaan door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur (stuk 11).

2.3. Volgens de vaststellingen van 23 maart 2021 stond er toen op het perceel een “woning van ongeveer 13m x 12m [...] gebouwd op een bestaande fundering. [...] De gevels bestaan uit osb-platen met daartegen houten latwerk. Het zadeldak in sandwichpanelen is afgedekt met metalen platen.” (stuk 11 verso en foto’s stuk 3-5 en 8). **Tenlastelegging A. wordt beperkt tot** deze constructie, zodat de rechtbank *niet* is gevat voor overige constructies op het perceel. Voor de eenvoud zal deze constructie hierna worden benoemd als “*de chalet*”.

Er was ook een airconditioning unit, een nieuwe kachelbuis en een nieuwe of minstens vernieuwde elektriciteitskast aanwezig met onderaan een kabel in een nieuwe rode kabelbuis (stuk 3, foto’s 16-17 en stuk 4, foto’s 22-24).

Eerste beklaagde _____ en tweede beklaagde _____ hekelen dat ten tijde van de vaststellingen van 23 maart 2021 werd gesteld dat de chalet een nieuwe constructie betrof en dat hierdoor (minstens initieel) als het ware werd “overgereageerd of werd overdreven” door de verbalisant. De rechtbank kan, afgaande op de foto’s van de constructie én de aanwezige afbraakmaterialen, enkel maar beamen dat de *chalet er alleszins volledig nieuw uitzag* en dat in die optiek de vaststellingen geenszins “overdreven” waren.

Tevens werd vastgesteld dat er steenpuin aanwezig was voor het aanleggen van verhardingen (stuk 10 en 11 verso en stuk 1, foto 32).

Gezien de werken duidelijk nog niet voltooid waren, werd een stakingsbevel opgelegd (stuk 10 en stuk 1, foto’s 34-35 en 74).

Uit deze vaststellingen, blijkt duidelijk dat de werken als doel hadden om de chalet (terug) geschikt te maken voor bewoning, hetgeen door eerste beklaagde _____ en tweede beklaagde _____ niet wordt betwist, alleen beweren zij dat het al zeer lang voor bewoning zou zijn gebruikt en volgens hen in die zin als vergund geacht moet worden beschouwd.

Er werd alleszins voor voornoemde werken aan de chalet géén omgevingsvergunning aangevraagd, hetgeen door beklaagden evenmin wordt betwist.

2.4. Eerste beklaagde _____ en tweede beklaagde _____ stellen in conclusies hoofdzakelijk dat de chalet een **zogenaamd “vergund geacht” karakter** zou moeten hebben en verwijzen daartoe voornamelijk naar de verzoeken van 2 april 2021 (stuk A4 bundel beklaagden) en 19 juli 2022 (stuk A9 bundel beklaagden) om opgenomen te worden in het register van vergund geachte constructies en de daarbij gevoegde stavingstukken.

De verzoeken tot opname werden door _____ telkens geweigerd bij beslissingen van 30 augustus 2021 (stuk 19 en 79) en 24 april 2023 (stuk 48). De tweede weigering kwam erop neer dat _____ *niet* betwistte dat de chalet er al

(deels) stond voor de inwerkingtreding van het gewestplan maar dit stond toen in functie van ruiterij (zoals aangetoond door beklaagden), waardoor de *“actueel aanwezige constructie hiermee niet meer overeenstemde”* (p.6 stuk A11 bundel beklaagden).

Hierop volgde er beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (stuk A8, A10, A12-A13 bundel beklaagden). Op het tweede beroep nam de Raad in haar arrest van 21 december 2023 akte van het feit dat niet werd betwist dat de chalet minstens vanaf 1975 aanwezig is, zijnde vóór de eerste inwerkingtreding van het gewestplan op 15 april 1978. Gezien voornoemd argument omtrent de functie niet verder uitwerkte in de zin van een functiewijziging, werd met dit argument geen rekening gehouden door de Raad.

Verder oordeelde de Raad bij haar arrest van 21 december 2023 dat onvoldoende had voldaan aan haar onderzoeksplicht om de impact van de werken op de oorspronkelijke constructie concreet te onderzoeken. De raad ging derhalve over tot vernietiging van de beslissing van 24 april 2023.

Vervolgens nam op 8 april 2024 een nieuwe beslissing, waarbij werd gesteld dat beklaagden niet aantoonden dat er een functiewijziging naar wonen had plaatsgevonden voor 9 september 1984, zijnde de datum waarop de vergunningsplicht voor functiewijzigingen werd ingevoerd (stuk A14).

Op 28 oktober 2024 werd een nieuw verzoek tot opname in het register van vergund geachte constructies gedaan met bijkomende stavingstukken (stuk A15 bundel beklaagden).

2.5. Uit het voorgaande leidt de rechtbank af dat derhalve enkel is aangetoond dat de chalet er *qua* constructie stond vóór de inwerkingtreding van het gewestplan op 15 april 1978, doch de vraag blijft in het kader van welke functie. ***Niet enkel de constructie moet vergund of vergund geacht zijn, maar ook de functie.*** Hoewel de rechtbank niet wordt gevat voor het wijzigen van de functie van de chalet zonder vergunning, dient zij bij de beoordeling van de uitgevoerde werken wél rekening te houden met het feit of met de werken een functiewijziging wordt beoogd / wordt tot stand gebracht, waardoor de werken eveneens vergunningsplichtig worden, hoe gering de impact van de werken voor het overige op de constructie ook zijn.

2.5.1. Uit de stukken die beklaagden bijbrachten in de vernoemde procedures en thans opnieuw bijbrengen, blijkt alleszins dat de chalet op het ogenblik dat deze werd gebouwd een clublokaal / cafétaria uitmaakte dat in functie stond van de ruiterij.

Dit betreft conform de huidige regelgeving overeenkomstig artikel 2, § 1, 3° of 6° Besluit Vlaamse regering 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen de functie *“dagrecreatie, met inbegrip van sport”*, dan wel *“dancing, restaurant en café”*.

2.5.2. Zoals hierboven aangegeven is de chalet gelegen in natuurgebied en aldus een zone-vreemde constructie krachtens artikel 4.1.1., 17° V.C.R.O. Bovendien betreft een natuurgebied een ruimtelijk kwetsbaar gebied ingevolge artikel 1.1.2., 10° V.C.R.O. Overeenkomstig

artikel 4.4.23., 1ste lid, d), 1) V.C.R.O. kan er geen vergunning worden verleend voor een functiewijziging indien het gebouw gelegen is in ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Bij de beoordeling van de functiewijziging moet de laatst vergunde of vergund geachte functie als uitgangspunt worden genomen (art 4.4.23., 3de lid V.C.R.O.).

2.5.3. Eerste beklaagde en tweede beklaagde houden voor dat de functie van de chalet zou gewijzigd zijn van "*dagrecreatie, met inbegrip van sport*", dan wel "*dancing, restaurant en café*" naar "wonen" in de zin van artikel 2, § 1, 3° of 6° Besluit Vlaamse regering 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en dit *vóórd*at functiewijzigingen vergunningsplichtig werden, zijnde *vóór* 9 september 1984 en dat aldus de functie wonen aldaar als vergund geacht moet worden beschouwd, waardoor de werken vergunbaar zouden zijn.

Overeenkomstig artikel 4.2.14, § 1-2 V.C.R.O. ligt de bewijslast van het **vermoeden van vergunning** bij eerste beklaagde en tweede beklaagde hetgeen geen schending inhoudt van artikel 6.2 EVRM en artikel 14.2 IVBPR of een miskennis van de regels betreffende de bewijslast in strafzaken (vgl. Cass. 2 oktober 2018).

2.5.3.1. Wat de bijgebrachte getuigenverklaringen van vrienden en familie (stuk A17 beklaagden), stelt de rechtbank vast dat er verklaard wordt dat de ruitersactiviteiten van de ' werden stopgezet in de zomer van 1975 en dat het sedertdien werd gebruikt als "*weekendverblijf*" door de Dit laatste wordt dan gestaafd met foto's van feestjes die hierin werden gegeven.

Het is evenwel niet omdat de activiteiten van de werden stopgezet in 1975 dat hiermee wordt aangetoond of aannemelijk wordt gemaakt dat de chalet sedertdien (ongewijzigd) kon worden gebruikt voor bewoning en ook effectief als dusdanig werd gebruikt.

2.5.3.2. Uit alle voorgelegde stukken blijkt *hoogstens* dat de chalet verder is blijven gebruiken, maar dan om er feestjes allerhande in te geven. Uit de hierboven geschetste historiek van eigendom, kan verder worden afgeleid dat destijds haar familiale belangen hoofdzakelijk in rad en in de omgeving woonachtig was, zodat geenszins aannemelijk is dat zij tijdens weekends er effectief op regelmatige tijdstippen zouden hebben overnacht. De feestjes waaraan wordt gerefereerd, tonen aan dat de chalet werd gebruikt als feestzaal, hetgeen nog steeds te kaderen is in de functie "*dancing, restaurant en café*" in de zin van artikel 2, § 1, 6° Besluit Vlaamse regering 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en geenszins in de functie "wonen".

Ook het feit dat de chalet in onverdeeldheid was sedert 8 februari 1996 tot 6 augustus 2020 bevestigt dit gegeven. Het valt trouwens op dat er *enkel foto's worden bijgebracht van "oude" feestjes een geenszins meer recente foto's*, die zouden wijzen op het gebruik van de chalet op welke wijze dan ook.

2.5.3.3. Uit de **Kruispuntbank van Ondernemingen** (hierna: "K.B.O."), zijnde een openbare bron, blijkt dat er op het adres _____ minstens 4 handelaars of handelszaken een vestigingseenheid (hierna: V.E.) hadden, met name:

- op naam van _____ handel drijvende onder de benaming _____) sedert 12 januari 1995 en volgens de K.B.O. nog steeds actief;
- op naam van _____ handel drijvende onder de benaming _____ van 21 oktober 1998 tot 3 september 1998;
- op naam van _____ handel drijvende onder de benaming _____ van 21 oktober 1998 tot 30 november 2000;
- op naam van _____ handel drijvende onder de benaming _____ van 5 februari 2001 tot 1 oktober 2021.

Blijkens de K.B.O. waren deze zaken allen actief in de Horeca (rubriek "55.30105 *café-restaurants (tavernen)*"), uitgezonderd _____ dat actief was in de bouwsector. Deze inschrijvingen sluiten eveneens aan bij de bestemming waarvoor de chalet oorspronkelijk werd opgericht, met name "*café op de manègeinrichting*", zoals vermeld op de kadastrale legger bijgebracht door beklaagden (stuk A2 beklaagden) en dus bij de functie "*dancing, restaurant en café*".

Het feit dat in de notariële akte van 20 maart 2024 zou vermeld staan of dat daarin werd uitgegaan van het feit dat het een "*vakantiewoning*" (stuk A1 beklaagden) zou betreffen, heeft geen enkele bindende waarde, zeker nu deze akte dateert van ná de stedenbouwkundige vaststellingen in onderhavig dossier. Daarenboven werd er in de notariële akte van afstand-verdeling van 6 augustus 2020 nergens melding gemaakt van de bestemming op dat ogenblik (stuk 129).

2.5.3.4. Ter terechtzitting van 5 november 2024 gevraagd naar het concrete gebruik gedurende al die jaren, verklaarde eerste beklaagde _____ dat de chalet door de familie werd "gebruikt" (zonder dit evenwel nader te omschrijven) en tot 2015 zou de broer er met een orkest geoefend hebben. Blijkens de notariële aktes in het strafdossier is broer _____ zoals gezegd, overleden op _____

Op geen enkel moment werd gesproken over het feit dat de chalet gebruikt zou zijn om er te overnachten, hetgeen trouwens strijdig is met de stelling dat het zou zijn gebruikt als repetitieruimte of feestzaal. Dit betreft nog steeds hoogstens "*dagrecreatie, met inbegrip van sport*", dan wel "*dancing, restaurant en café*" maar geenszins "*wonen*".

2.5.4. De rechtbank is dan ook van oordeel dat *niet* is aangetoond, noch aannemelijk wordt gemaakt dat er een functiewijziging zou hebben plaatsgevonden vóór 9 september 1984, maar dat deze functiewijziging in feite pas werd doorgevoerd door beklaagden met de werken, zoals weerhouden onder tenlastelegging A., hetgeen in strijd is met artikel 4.2.1., 6° V.C.R.O. en waarvoor overeenkomstig artikel 4.4.23., 1ste lid, d), 1) V.C.R.O. geen vergunning kan worden verleend, aangezien de chalet gelegen is in een natuurgebied / ruimtelijk kwetsbaar gebied.

2.5.4.1. Beklaagden trachten daarnaast op kunstmatige wijze de uitgevoerde werken op te splitsen in *“grotendeels niet vergunningsplichtige onderhoudswerken en werken aan de binnenzijde”* zonder *“herbouwing, verbouwing of uitbreiding”* om dan te stellen dat een slechts een klein aantal werken achteraf gezien inderdaad als vergunningsplichtig moeten worden beschouwd.

Werken, zoals uitgevoerd door beklagden, die ertoe leiden dat de hoofdfunctie van een constructie wordt gewijzigd, kunnen volgens de rechtbank **evenmin beschouwd worden als “onderhoudswerken”**, begrip dat restrictief moet worden geïnterpreteerd, aangezien het een uitzondering uitmaakt op de principiële vergunningsplicht.

Krachtens artikel 4.1.1.9° V.C.R.O. zijn onderhoudswerken *“werken, andere dan stabiliteitswerken, die het gebruik van een constructie voor de toekomst ongewijzigd veilig stellen door het bijwerken, herstellen of vervangen van geërodeerde of versleten materialen of onderdelen.”*

2.5.5. Tot slot werd het volledige dak vervangen én werd de dakoppervlakte vergroot door ook de hoek van 4,40m x 3,40m te overdekken (stuk A2 bundel beklagden), alsook werd de gevel gewijzigd door de volledige gevelbekleding te vervangen, er twee grote ramen (tot op de grond) in te plaatsen en door de deur te vervangen / verplaatst (foto's p. 40 aanvullende syntheseconclusie beklagden).

De door eerste beklagde en tweede beklagde uitgevoerde werken omvatten derhalve overduidelijk:

- fundamentele materiaalwijzigingen en zijn stedenbouwkundige handelingen met grote ruimtelijke implicaties in de zin van artikel 1.1.2.7° V.C.R.O., gezien het gehele uitzicht van de chalet drastisch werd gewijzigd;
- meer dan enkel en alleen het *“ongewijzigd bijwerken, herstellen of vervangen”* in de zin van artikel 4.1.1.9° V.C.R.O. Het betreft wel degelijk het herbouwen of verbouwen van een constructie in de zin van artikel 4.2.1. a) en c) V.C.R.O.

2.5.6. Gelet op het voorgaande was er aldus ook (naast de functiewijziging die de stedenbouwkundige handelingen tot gevolg hadden) een stedenbouwkundige vergunning (thans omgevingsvergunning) vereist voor de uitgevoerde stedenbouwkundige handelingen aan de chalet.

2.6. Zoals hiervoor reeds gesteld, werd het volledige dak vangen, waarbij de dakoppervlakte werd uitgebreid door de hoek van 4,40m x 3,40m (14,96 m²) eveneens te overdekken (stuk A2 bundel beklagden) waardoor:

- de chalet een groter bouwvolume heeft gekregen en het dus geen loutere *“verbouwingswerken”* betreffen binnen het *“bestaande volume”* in de zin van artikel 4.2.1.1°, c) V.C.R.O., gezien voor de berekening van het bouwvolume, rekening wordt gehouden met het dak (art. 4.1.1., 2° en 12° V.C.R.O.), ongeacht het feit dat een stuk van de chalet werd afgebroken (schets p. 4 syntheseconclusie beklagden);

- het niet gaat om het louter “ongewijzigd veilig stellen” van het gebruik voor de toekomst en dus evenmin onderhoudswerken betreffen in de zin van artikel 4.1.1.9° V.C.R.O.;
- het tevens gaat om een uitbreiding van het bestaande bouwvolume (art. 4.2.1.1°, c) V.C.R.O.

Voor beide stedenbouwkundige “handelingen” (werkzaamheden, wijzigingen of activiteiten met ruimtelijke implicaties – art. 1.1.2.7° V.C.R.O.), zijnde het verbouwen en uitbreiden van de chalet was aldus eveneens een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning (thans omgevingsvergunning) vereist.

2.7. Voorgaande elementen in samenhang beschouwd, is aldus bewezen dat eerste beklaagde en tweede beklaagde verbouwings- en uitbreidingswerken uitvoerden aan de chalet en daarmee bovendien een functiewijziging tot stand brachten, stedenbouwkundige handelingen waarvoor een vergunning vereist is.

Wat het **moreel bestanddeel** betreft, volstaat onachtzaamheid, gezien de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening een verordenend decreet betreft. Eerste beklaagde stelde ter terechtzitting dat zij “officieus” navraag deden bij iemand van en dat deze zei dat er geen vergunning nodig was. Dit op zich toont al aan dat beklaagden zich ervan bewust waren dat er minstens “mogelijks” een vergunning vereist zou zijn, maar bewust nalieten om officieel navraag te doen bij de bevoegde diensten van de gemeente, hetgeen een normaal zorgvuldig persoon in dezelfde omstandigheden wel zou hebben gedaan.

2.8. Gelet op voornoemde elementen hebben eerste beklaagde en tweede beklaagde het misdrijf onder tenlastelegging A. uitgevoerd als daders in de zin van artikel 66 Sw. en worden zij schuldig bevonden aan tenlastelegging A., zoals hierboven omschreven.

4.3. Straftoemeting

1. Eerste beklaagde en tweede beklaagde vroegen elk om hen de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen. Dit is een buitengewone gunst. Het toekennen van een opschorting heeft als bedoeling de reclassering van de veroordeelde te bevorderen of haar / zijn declassering te voorkomen.

De rechtbank is van oordeel dat de feiten te ernstig zijn om voor een opschorting in aanmerking te komen. Eerste beklaagde en tweede beklaagde tonen ook niet aan dat een veroordeling hun respectievelijke reclassering buiten proportie in het gedrang zou brengen.

De rechtbank verwijst vooral naar de wijze waarop beklaagden in alle stilte overgingen tot een goedkope overname van het kwestieuze perceel om vervolgens dit domein aanzienlijk op te waarderen tot buitenverblijf en dit alles in natuurgebied, waarvan geweten is dat de regels aldaar strenger zijn en men aldaar niet zomaar alles mag.

2. De hierna vermelde straf en strafmaat is, in hoofde van elke beklaagde telkens geïndividualiseerd, gepast, rekening houdend met:

- de feiten, in het bijzonder:
 - o de aard, de ernst en de maatschappelijke laakbaarheid ervan;
 - o het gelijke aandeel van elke beklaagde hierin;
 - o de omstandigheden waarin ze plaatsvonden;
 - o de veroorzaakte overlast;
 - o de impact ervan op de goede ruimtelijke ordening;
- beklaagden en hun respectievelijke:
 - o persoonlijkheid, zoals die blijkt uit het strafdossier en elk hun strafrechtelijk verleden;
 - o persoonlijke, professionele en financiële situatie;
 - o leeftijd.

De bewezen verklaarde feiten zijn ernstig. De feiten geven blijk van asociaal gedrag, gemakzucht en pure onverschilligheid voor de impact op de natuur en de daarin levende fauna en flora enkel en alleen voor de eigen persoonlijke rust waarvoor beklaagden een aanzienlijk in onbruik geraakt perceel inpalmden en drastisch opwaardeerden met alle comfort, zonder de gemeente hierin op enigerlei wijze te betrekken. Dergelijke handelwijze komt er in feite op neer dat zonevreemde constructies in natuurgebieden nooit nog terug natuur zullen worden en geeft blijk van het vooropstellen van het eigen belang hier en nu boven de toekomst van onze schaarse natuur.

Een geldboete zoals hieronder nader bepaald, is gepast.

Overeenkomstig artikel 40 Sw. wordt aan eerste beklaagde en tweede beklaagde een vervangende gevangenisstraf opgelegd, aangepast aan de hoogte van de respectievelijk aan elk van hen opgelegde geldboete, ingeval hij of zij in gebreke zou blijven de opgelegde geldboete te betalen.

3. Gezien eerste beklaagde en tweede beklaagde beiden nog in de wettelijke voorwaarden verkeren om van het voordeel van uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf te kunnen genieten, past het, rekening houdende met de concrete omstandigheden om ten aanzien van eerste beklaagde en tweede beklaagde voor de hen respectievelijk opgelegde geldboete volledige uitstel van tenuitvoerlegging te verlenen. Beklaagden stemden hiermee in ter zitting van 5 november 2024. De rechtbank houdt hierbij voornamelijk rekening met de toegekende herstellvordering, zoals hierna bepaald.

4. Deze bestraffingen per beklaagde geïndividualiseerd beantwoorden in hoofde van elke beklaagde telkens het best aan de preventieve en repressieve doeleinden van de straf.

4.4. Herstelvordering

1. In de herstel vordering wordt ook gevorderd:

- de afbraak van de metalen garage(box), metalen boogloods en houten constructie;
- het verwijderen van de mobilhome;
- het verwijderen van alle materialen, puin en opgeslagen grond;
- verwijderen van de afsluiting en toegangspoort;

doch deze zijn niet vervat onder tenlastelegging A., zodat de rechtbank niet bevoegd is kennis te nemen van de herstellvordering in zoverre deze hierop betrekking heeft en wat betreft tenlastelegging B. (opslag materialen en mobilhome) werden eerste beklaagde DANIELS vrijgesproken, zodat de rechtbank evenmin over deze aspecten uitspraak kan doen.

Voor het overige (wat betreft “de chalet”) is de herstellvordering wel geënt op de feiten die het voorwerp uitmaken van een bewezen verklaarde tenlastelegging. De rechtbank is aldus in die mate bevoegd om kennis te nemen van de herstellvordering.

2. Middels herstellvordering van 4 maart 2022 gericht aan het openbaar ministerie (stuk 37-38), vorderde de stedenbouwkundige inspecteur dat:

- eerste beklaagde en tweede beklaagde zouden worden veroordeeld tot:
 - o het afbreken en verwijderen van de constructie (woning), hetgeen maximaal 12 maanden in beslag zou mogen nemen (stuk 32 en 87);
 - o en dit onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro *per beklaagde* per dag vertraging;
- het vonnis uitvoerbaar bij voorraad zou worden verklaard.

Voor deze herstellvordering werd advies ingewonnen van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering op grond van artikel 6.3.10, § 1 V.C.R.O. Het advies werd verleend op 22 april 2022 (stuk 96). De herstellvordering is derhalve ontvankelijk.

Hoewel niet relevant voor de beoordeling, beweren beklaagden in hun laatste conclusie (op p. 33, randnrs. 42-43 en p. 39, randnr. 72), dat er bij de herstellvordering en dus ook het advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering ten onrechte werd van uitgegaan dat de chalet een “*nieuwe constructie*” zou betreffen, merkt de rechtbank op dat bij de motivering van de herstellvordering (stuk 31) duidelijk wordt gesteld dat “*de huidige constructie niet meer de eerder vernoemde constructie betreft. De recent uitgevoerde werken betreffen meer dan instandhoudingswerken*”. Er werd aldus wel duidelijk melding gemaakt van het feit dat de chalet mogelijks *niet* (volledig) werd afgebroken, waarop beklaagden de Hoge Raad ook hebben gewezen in hun nota. Er kan dus geen sprake zijn van enige motiveringsgebrek, onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de herstellvordering, noch van enige schending van een ander beginsel van behoorlijk bestuur.

Feit blijft bovendien dat de bewijslast van de toestand vóór de wederrechtelijke werken en van het al dan niet “vergund geacht karakter” bij beklaagden ligt, bewijslast die zij door de wederrechtelijk uitgevoerde werken (lees: door eigen toedoen) hebben bemoeilijkt.

3. De herstellvordering werd gemotiveerd vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening ten deze de zonevreemde ligging in ruimtelijk kwetsbaar gebied / natuurgebied, de schadelijke impact hierop, en de rangorde van herstelmaatregelen bepaald in artikel 6.3.1, § 1 V.C.R.O.

Het gevolg van het misdrijf is niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening, zodat het betalen van een meerwaarde niet volstaat. Evenmin volstaat het kennelijk om de plaatselijke ordening te herstellen door de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken, noch volstaat een combinatie van beide herstelmaatregelen.

De herstellvordering voldoet derhalve aan artikel 6.3.1 V.C.R.O. en de gevorderde herstelmaatregelen zijn, mede gelet op artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol E.V.R.M.:

- niet onevenredig in verhouding tot de door artikel 6.3.1 V.C.R.O. beoogde goede ruimtelijke ordening in de zin van artikel 6.1.2 *juncto* 4.3.1, § 2 V.C.R.O.;
- niet kennelijk onredelijk, nu de voordelen die de herstelmaatregelen voor de goede ruimtelijke ordening in verhouding staan tot de last die ze voor eerste beklaagde en tweede beklaagde als overtreders veroorzaken.

Uit hetgeen bij de beoordeling van de schuld aangaande de historiek van het perceel / de chalet betreft en het sporadische gebruik voor feestjes of voor repetities, blijkt dat de chalet in wezen in onbruik was geraakt minstens sedert 2015 en enkel nog sporadisch werd gebruikt totdat deze vervolgens door eerste beklaagde en tweede beklaagde werden overgenomen uit de onverdeeldheid om deze chalet nieuw leven in te blazen en geschikt te maken voor bewoning en er een goed uitgerust weekendverblijf van te maken.

Wat het kennelijk onredelijk karakter betreft, moet rekening worden gehouden met de toestand vóór de overname uit onverdeeldheid en vóór de door hen uitgevoerde werken aan de chalet. Het kan immers niet de bedoeling zijn om zonder vergunning grote investeringen te doen om vervolgens na die investeringen te stellen dat het herstel in de oorspronkelijke toestand kennelijk onredelijk zou zijn en zou neerkomen op het behouden van een wederrechtelijk gecreëerde toestand / een wederrechtelijk gecreëerd vermogensvoordeel.

Het vermoeden van vergunning is immers niet van toepassing op illegale aanpassingen aan vergund geachte constructies (ten deze als “dagrecreatie, met inbegrip van sport”, dan wel “dancing, restaurant en café”), dewelke werden aangebracht na de eerste invoering van het gewestplan (Parl.St. VI.Parl. 2008-09, nr. 2011/1, 107, nr. 350.). Dit betekent evenwel niet noodzakelijk dat het “vergund geacht karakter” per definitie vervalt zodra er aan de constructie vergunningsplichtige werken zijn uitgevoerd zonder vergunning, tenzij de oorspronkelijke constructie daardoor in die mate is gewijzigd of aangepast dat deze niet langer kan worden gelijkgesteld met de oorspronkelijke constructie.

De rechtbank is van oordeel dat dit laatste overduidelijk het geval is en dat er substantiële wijzigingen werden aangebracht aan de chalet, die bovendien zonevreemd is (gelegen in natuurgebied / ruimtelijk kwetsbaar gebied) en reeds lang in onbruik was geraakt en voor de toenmalige onverdeelde eigenaars meer als een last dan een waardevol onderdeel van hun vermogen werd beschouwd. Om die laatste reden werd er klaarblijkelijk ook nooit uit onverdeeldheid getreden. Eerste beklaagde en tweede beklaagde trachtten met hun wederrechtelijke handelingen de waarde overduidelijk op te waarderen en om te vormen tot een volwaardig weekendverblijf met alle nodige comfort. Het nieuw leven in blazen van dergelijke chalet staat compleet haaks op het uitdovingsbeleid dat wordt gehanteerd wat zonevreemde constructies in natuurgebied betreft.

Enigszins vreemd daarbij dat het perceel waarop de chalet gelegen is, een van de enige percelen is achter de lintbebouwing die niet opgenomen zijn in het Vlaams Ecologisch Netwerk waarop een voorkooprecht geldt voor de Grondenbank Vlaanderen. Voor het overige is het perceel wel omsingeld door het Vlaams Ecologisch Netwerk.

Bijgevolg beveelt de rechtbank overeenkomstig artikel 6.3.1, § 1 V.C.R.O. het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het afbreken en verwijderen van de chalet, zeker gelet op de beoogde functiewijziging naar "wonen" en de in onbruik geraakte voormalige functie "*dagrecreatie, met inbegrip van sport*", dan wel "*dancing, restaurant en café*".

4. Het is gepast om een dwangsom op te leggen, zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte en dit per dag vertraging na de opgelegde hersteltermijn, die ingaat vanaf datum van betekening van onderhavig vonnis. De dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hersteltermijn.

De eerste vaststellingen dateren inmiddels van 23 maart 2021 (stuk 11) en uit het strafdossier blijkt niet, noch wordt door eerste beklaagde en tweede beklaagde aangetoond dat hij overeenkomstig artikel 6.3.6, § 1 V.C.R.O. overging tot vrijwillige uitvoering van de herstelmaatregelen en daarvan de nodige vaststellingen liet doen in een proces-verbaal van de stedenbouwkundige inspecteur of de burgemeester.

Wat dit laatste betreft, blijft het van belang dat de inbreuken worden stopgezet opdat goede ruimtelijke ordening in de toekomst niet meer in het gedrang komt, reden waarom overeenkomstig artikel 6.3.4, § 2, 1ste lid V.C.R.O. de herstelmaatregelen ook gelden ten aanzien van derde verkrijgers.

5. Gelet op de herstellordering, dient tevens te worden bevolen dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester van overeenkomstig artikel 6.3.4. V.C.R.O. ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregelen kunnen voorzien in de plaats en op kosten van de veroordeelden als binnen de gestelde termijn niet werd overgegaan tot uitvoering van de herstelmaatregelen.

Indien eerste beklaagde en tweede beklaagde in gebreke blijven, wordt de verplichting opgelegd om alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de

verkoop van materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de stedenbouwkundige inspecteur of de burgemeester van _____ heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft.

6. De rechtbank ziet geen redenen om de beslissing uitvoerbaar bij voorraad te verklaren in de zin van artikel 203, § 3 Sv.

4.5. Kosten, vergoeding en bijdragen

1. Beklaagden zijn als veroordeelde personen hoofdelijk gehouden tot de kosten die hun gemeen zijn ingevolge artikel 50 Sw. en dienen daarin verwezen te worden krachtens artikel 162, 1ste lid Sv.

2. Gezien beklagden elk worden veroordeeld tot een correctionele straf, worden zij overeenkomstig artikel 29, 2de lid Wet 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen tevens verplicht bij te dragen aan het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

3. Er dient aan hen als veroordeelden tevens een vergoeding te worden opgelegd conform artikel 91, 2de lid K.B. 28.12.1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

4. Het is niet aangetoond dat beklagden genieten van juridische tweedelijsbijstand of rechtsbijstand, of zich op het vlak van bestaansmiddelen in een situatie bevinden waarbij zij beroep zouden kunnen doen op juridische tweedelijsbijstand of op rechtsbijstand. Derhalve wordt elk van hen overeenkomstig artikel 4, § 3, 1ste lid Wet 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand veroordeeld tot een bijdrage aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

5. De verschuldigde bedragen voor de kosten, vergoeding en bijdragen worden hierna begroot.

5. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank houdt de beslissing over de burgerlijke belangen ambtshalve aan conform artikel 4, 2de lid V.T.Sv.

6. TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

art. 1, 2, 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 37, 41 wet van 15 juni 1935;

art. 1, 2, 3, 25, 38, 39, 40, 41, 50, 66, 84 strafwetboek;

art. 4 V.T.Sv.;

art. 191 Sv.;

alsook de wetsbepalingen aangehaald in de inleidende akte en in het vonnis.

De rechtbank:

op tegenspraak ten aanzien van

Op strafgebied

Ten aanzien van

eerste beklaagde

Stelt vast dat de identiteit zich vereenzelvigd met
, zoals weerhouden onder de tenlasteleggingen A. en B. en de herstellvordering in het
strafdossier.

Verklaart tenlastelegging B. niet bewezen onder welke kwalificatie ook en spreekt eerste
beklaagde voor deze tenlastelegging vrij.

Verklaart eerste beklaagde schuldig aan de feiten van de
tenlastelegging A.

Veroordeelt voor de tenlastelegging A. tot een **geldboete** van
4.000,00 euro, zijnde **500,00 euro** verhoogd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een
gevangenisstraf van 90 dagen.

Verleent **uitstel** van tenuitvoerlegging wat betreft de geldboete voor een termijn van 3 jaar.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 euro, zijnde de som van 1 maal 25,00 euro verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;
- een bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,90 euro;
- solidair met medeveroordeelde tweede beklaagde de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 348,05 euro.

Ten aanzien van

tweede beklaagde

Verklaart tenlastelegging B. niet bewezen onder welke kwalificatie ook en spreekt tweede
beklaagde voor deze tenlastelegging vrij.

Verklaart tweede beklaagde schuldig aan de feiten van de tenlastelegging A.

Veroordeelt voor de tenlastelegging A. tot een **geldboete van 4.000,00 euro**, zijnde **500,00 euro** verhoogd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Verleent **uitstel** van tenuitvoerlegging wat betreft de geldboete voor een termijn van 3 jaar.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 euro, zijnde de som van 1 maal 25,00 euro verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;
- een bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,90 euro;
- solidair met medeveroordeelde eerste beklaagde de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 348,05 euro.

Herstelvordering:

Veroordeelt eerste beklaagde en tweede beklaagde overeenkomstig artikel 6.3.1, § 1 V.C.R.O., hoofdelijk tot:

- het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door:
 - o afbreken en verwijderen van de volledige chalet inclusief eventuele vloerplaat, fundamente, terrassen er rond, en nutsleidingen;
 - o de verwijdering van de afbraakmaterialen hiervan van het terrein;
 - o het opvullen van de desgevallend ontstane bouwput met zuivere teelaarde;
- binnen een **termijn van 12 maanden** na de betekening van dit vonnis;
- en zulks onder verbeurte van een **DWANGSOM van 125,00 euro per beklaagde per dag vertraging vanaf de eerste dag na het verstrijken van voornoemde hersteltermijn van 12 maanden met een maximum van 50.000,00 euro per beklaagde.**

ZEGT VOOR RECHT dat burgemeester van of de stedenbouwkundige inspecteur, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, overeenkomstig artikel 6.3.4. V.C.R.O. zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien na advies van de Hoge Raad voor de Handhavings-uitvoering en dat in zulk geval **eerste beklaagde en tweede beklaagde hoofdelijk worden verplicht tot terugbetaling van de kosten.**

Op burgerlijk gebied

De rechtbank houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op 3 december 2024 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, Sectie correctioneel, kamer 13D:

rechter

in aanwezigheid van het lid van het openbaar ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting,

met bijstand van griffier